

DE GESTIGMATISEERDE PATER PIO - 1

Door J.H. Smith pr.

HOOFDSTUK I: DE JONGE FRANCESCO (1887-1903)

De thuissituatie

Een klein onbekend dorpje kan een begrip worden, wanneer God een bewoner uitkiest voor een bijzondere zending. Dit gebeurde met Nazareth, Assisi, Ars, Lourdes en nu met Pietrelcina. Deze plek ontstond in de 12de eeuw rond een burcht hoog op een bergrug, omgeven door wijde vlakten. Een dorpje waar de veranderingen van de tijd maar langzaam doorsijpelen en de eeuwenoude mentaliteit voortleeft. De mensen gaan er direct, soms ruw, maar altijd eerlijk met elkaar om.

Grazio Mario Forgione

Maria Giuseppa Di Nunzio Forgione

In 1881 trouwden Grazio Maria Forgione met Maria Guiseppe De Nunzio. In de Valle Storto Vico betrokken zij twee kamertjes op nr.27 en nr.31. Dat was hun woning. Ze waren arm en moesten noodgedwongen hard werken om te overleven. Het katholieke geloof nam een vanzelfsprekende plaats in hun leven in en gaf hun tussen alle moeilijkheden door toch wat ademruimte. Dankzij de roem van Pater Pio zijn Grazio en Maria in de schijnwerpers gezet. Maar met hen valt het licht op die ontelbare andere ouders, die de zwaarte van hun leven verdroegen en alles overhadden voor

hun kinderen. Beppa -zo werd moeder genoemd- en Grazio kregen acht kinderen. Francesco, Amalia en Mario stierven in hun eerste levensjaren. Felicita bezweek in 1918 aan de Spaanse griep en Pellegrina stierf door de verwondingen van een bombardement in 1944. Alleen Michele, Francesco (Pater Pio) en Grazia stierven van ouderdom op 85, 81 en 74 jarige leeftijd. Toen Pater Pio eenmaal in de jaren vijftig een beroemdheid was geworden, kreeg hij de ruimte voor meer contact met zijn ouders en broer. Zij kwamen alle drie in San Giovanni wonen en stierven daar. Grazia, de zus, was zelf religieuze geworden.

Om 5 uur in de ochtend van 25 mei 1887 werd het vierde kind geboren. Een jongetje. De ouders gaven hem de naam van hun eerste zoontje, dat na drie weken gestorven was: Francesco. Dat was ook de naam van de zo populaire heilige Franciscus, die als een onzichtbare reisgezel over de velden van Midden-Italië bleef meetrekken. Daags na de geboorte werd de kleine gedoopt in het donkere kerkje toegewijd aan Sint Anna, de moeder van Maria. Het doopvont staat er nog steeds. Door het Doopsel wordt een mensenkind schoongewassen van de erfzonde. Hij krijgt een nieuw hart, dat bewoond wordt door God, en zijn leven wordt verbonden met Christus en de Kerkgemeenschap. Een genade die niet alleen Francesco ontving, maar iedereen die gedoopt is. Een gave, een startgeschenk van God, maar tevens een opgave. Het Doopsel moet gestalte krijgen in het verdere leven, zoals Francesco, Pater Pio, zal laten zien.

Het Doopsel schenkt weliswaar een leven met God, maar onttrekt niemand aan dit aardse leven. Francesco was geen stilslapende baby, maar schreeuwde aan één stuk door. Voor Grazio werd dit wel eens te veel en hij hield zijn handen niet altijd in bedwang. Toen moeder vele jaren later naar dit babygehuil vroeg, gaf Pater Pio een merkwaardig antwoord: "*Mama, die nacht was de duivel mij aan het kwellen.*"ⁱⁱⁱ Was Pater Pio een gewone brave capucijner monnik gebleven zonder opvallendheden, dan zou deze uitleg ronduit lachwekkend zijn. Maar nu zijn hele leven een mysterie van 'engelen en duivels' is geweest, waarom zou dat niet van meet af aan een rol gespeeld hebben?

Moeder Beppa maakte haar kinderen bekend met het geloof. Ze leerde hen een beleving, dat God beminnen onherroepelijk offers met zich mee brengt, zoals het vroeg opstaan voor de heilige Mis. Maar belangrijker is, dat Beppa haar kinderen liet aanvoelen, dat ze veilig waren bij Jezus, bij Maria en de heiligen. Ze liet Francesco op zijn vijfde jaar een toewijding doen aan het heilig Hart van Jezus. Achter op het schilderij van het heilig Hart staan de toewijdingsdata van haar kinderen nog te lezen. Het begrip 'toewijden' is voor een kind natuurlijk nog te moeilijk. Maar een kind zoekt vanzelf de bescherming en beschutting bij een vertrouwde volwassene, die 'alles aan kan'. En Francesco zocht die nu ook bij Jezus en Maria.

PHOTO
DEVOTI DI PADRE PIO

De arme zieken

Elke jeugd heeft ervaringen, die een leven lang doorwerken. Bij de kleine Francesco zijn dat de confrontaties met zieke en stervende mensen. Tijdens een bedevaart met zijn vader naar de schrijn van de martelaar Pellegrinoⁱⁱⁱ, was Francesco getuige van een klein drama. Een moeder smeekte in de kerk om de genezing van haar misvormde kind. Toen haar geduld op was smeed ze vloekend de baby aan de voeten van Pellegrino's beeld. "Waarom genees je hem niet? Houd hem dan maar!" Precies op dat moment stond het knapje op en rende naar zijn moeder. Francesco had ademloos toegekeken. Toch werd de indruk van dit mirakel verdreven door een vraag, die zich vastbeet in zijn hart: "*Waarom werd dit zieke kind wél genezen, en anderen niet?*"^{iv} Een andere keer was hij met zijn moeder in het ziekenhuis van Benevento. Op de zaal lag een soldaat, verwond in de oorlog om van Ethiopië een Italiaanse kolonie te maken. Hij was radeloos en riep om zijn moeder. De verpleegster trachtte hem te troosten, maar plotseling verstijfde de militair en stierf. Francesco zag dit gebeuren en was twee dagen van streek.

Met Beppa ging hij vaak mee op haar bezoeken aan de armen en zieken. In vergelijking met hun ellende, realiseerde Francesco zich hoe goed hij het had met een dak boven zijn hoofd en eten op tafel. Het beeld van een

weesjongetje, bibberend van de kou, is hem altijd bijgebleven. Maar ziekte was toch al vroeg ook zijn eigen deel. Hij werd getroffen door koortsaanvallen. De artsen vreesden voor zijn leven. De jongen smeekte zijn ouders hem nog eenmaal naar hun schuur in het open veld te brengen. Daar kreeg hij de 'ongezonde' ingeving zeer hete peper op te eten. Hij viel in een diepe slaap en werd gezond weer wakker.

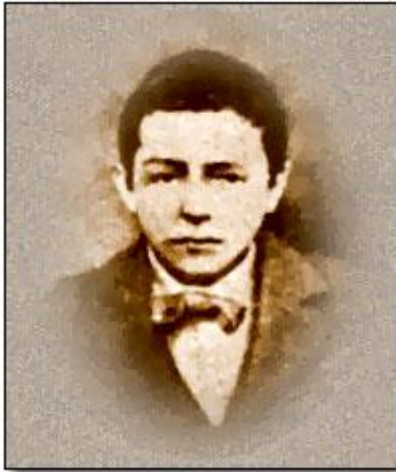
Een ongewone gewone jongen

Heiligenlevens kunnen voor sommigen niet spectaculair genoeg zijn: levende 'bewijzen' van Gods bestaan en Christus' aanwezigheid. Voor anderen kunnen ze weer niet 'menselijk' genoeg zijn, opdat er voor onszelf ook nog enige aansluiting te vinden is. De jonge Francesco komt aan beide groepen tegemoet, al wist hij daar zelf natuurlijk nog niets van. Tot zijn grote verrassing merkte de zesjarige, dat andere mensen Jezus en Maria niet zien, zoals hem dat meerdere malen was overkomen. En wat vreemd, dat zijn klasgenoten hun Engelbewaarder nooit als "*speelkameraad*" ontmoetten^v. De Hemel is duidelijk niet terughoudend in dit leven in dat onbekende dorpje. Maar niet op een manier zoals in de heiligenlegenden, dat iedereen het meteen doorheeft. Het is vooralsnog iets tussen Jezus, Maria en Francesco. Wel zien de mensen deze knaap ongewoon lang in de kerk bidden. En de koster vertelt, dat die jongen van Forgione gevraagd had tijdens de middagsluiting gewoon te mogen blijven, tot de kerk weer opengaat...

Zijn vriendjes herinneren Francesco als een normale jongen. Misschien wat overgevoelig. Zodra een van hen eens vloekte, liep hij weg. Een ander noemde Francesco "een stukje zoutloze macaroni"^{vi}. Italiaanser kan het niet. Maar was hij echt zo 'soft'? In de ogen van zijn vriendjes ongetwijfeld wel, maar die hadden geen idee wat Francesco allemaal meemaakte. Zo ging het vroeger, zo gaat het nu. Wie op school zegt in God te geloven en naar de kerk te gaan is voor de mensen een zwakkeling. Aan de andere kant deed Francesco niet onder in kattedwaad. Hij duwde zijn zus wel eens onverwachts onder in bad. Hij rookte stiekem een sigaret en werd er flink beroerd van. Een buurjongen, die in een kar lag te slapen, bezorgde hij de schrik van zijn leven door hem met kar en al van een heuvel af te duwen. Gelukkig kon Francesco ook lang en lui uitslapen.

Al heel vroeg maakte hij kennis met gemene verdachtmakingen. Op de strenge school waren klappen niet van de lucht. Doorgaans deed Francesco goed zijn best en behoorde tot de rustige leerlingen. De leraar werd dan ook woedend toen hij een liefdesbriefje in handen kreeg,

geschreven door... Francesco. Het kletste om de oren van de jongen. Later kwam uit dat de brief een pesterij was van een klasgenoot. De leraar voelde zich beschaamd, "*maar de klappen kon hij niet terugnemen*", vertelde Pater Pio veel later ^{vii}. Jong geleerd, oud gedaan, want steeds grovere verdachtmakingen zouden zijn deel blijven tot aan zijn laatste levensjaren.

Geroepen door "een baard"

Tot aan zijn tiende jaar zorgde Francesco voor de kleine veestapel van de familie en ging hij naar school. Daarna kreeg hij privé-lessen van een priester. Op 27 september 1899 ontvangt hij de Eerste heilige Communie, Christus in Zijn totale Zelfgave. Vreemd genoeg heeft hij hier nooit over gesproken, terwijl zijn hele leven zo sterk verbonden zal zijn met de Eucharistie. Op dezelfde dag kreeg hij ook het heilig Vormsel, de zalving met de heilige Geest. Over het algemeen 'zegt' dit Sacrament de mensen weinig, wellicht omdat men nooit de heilige Geest echt ervaren heeft. Bij de jonge Francesco was het anders. "*Ik herinnerde mij wat de heilige Geest, de vertrooster, mij op die dag liet gevoelen, waarop ik het Sacrament van het Vormsel ontving, een heel bijzondere dag, en onvergetelijk voor heel mijn leven. Welke zoete bewegingen deed die Geest van vertroosting mij op die dag gewaar worden! Als ik denk aan die dag, voel ik mij geheel in vuur staan door een zeer levendige vlam, die brandt, verteert en toch geen pijn doet!*"^{viii}

In zijn uitzonderlijk geestelijk leven groeide het verlangen priester te worden. Maar dan wel serieus, dat wil zeggen volgens de strenge regel van een of andere religieuze Orde. Zijn ouders stemden met zijn wens in, al hadden ze hem liever als parochie-priester gezien, dichtbij en zonder al te veel ascese. Rond die tijd deed een zekere broeder Camillo regelmatig het dorp aan om aalmoezen te vergaren voor zijn Orde. De kinderen en ook Francesco waren dol op deze jonge Capucijn met zijn volle baard en vrijgevige handen. En Francesco identificeerde zich met hem: "*Ik wil bij de*

broeders die zo'n baard dragen." Zijn oom raadde nog de Benedictijnen aan, desnoods de Redemptoristen. Maar *"de baard van broeder Camillo stond me levendig voor de geest en niets kon mij van gedachten doen veranderen."*^{ix} Zijn ouders dienden een verzoek tot opname in bij de Provinciaal van de Capucijner Orde. In principe werd de jongen aangenomen, maar hij zou eerst nog wel bepaalde studies moeten voltooien. Blijdschap voor Francesco, zorgen voor Grazio en Beppa.

Studie kostte geld en dat was er niet. Toch nam vader een edelmoedig besluit. Zoals vele anderen zou hij naar Brazilië gaan, waar werk genoeg was en het geld binnenstroomde, zo ging het gerucht. Enkele maanden werkte hij in Buenos Aires, maar dat leverde niets op en hij probeerde zijn geluk in Amerika. Het lukte hem elke week negen dollar naar zijn gezin te sturen. In 1903 was hij weer thuis.^x Dit offer van zijn vader zal Francesco diep geraakt hebben. In zijn brieven aan pa verwoordde hij ook zijn dankbaarheid, vertelde over alledaagse dingen en noemde de wens om spoedig *"dit leven te verlaten en een beter te omarmen."*^{xi}

Ondertussen volgde Francesco lessen. Eerst bij een priester, die zijn ambt had neergelegd en nu samenwoonde met een van zijn bedienden. Het is geen gelukkige keuze. Wel is het een van de bouwstenen, die hem veel later van pas zullen komen. Pater Pio is nooit een 'wereldvreemde' Capucijn geweest, maar had weet van het 'al te menselijke' buiten én in de Kerk. Spoedig werd er een andere leraar gevonden, Don Angelo Caccavo. Maar zijn echte vorming kreeg hij van de pastoor Salvatore Maria Pannullo, een levendige, intelligente man met een fotografisch geheugen. Onder diens geestelijke hoede groeide Francesco toe naar het intreden in de orde van de Capucijnen.

Maar zoals zo vaak gebeurt voor een belangrijke stap: de tegenwerking nam toe. Twintig jaar later schreef Pater Pio: *"Ik voelde twee krachten in mij vechten en mijn hart verscheuren. Aan de ene kant de wereld die mij voor zichzelf opeiste, aan de andere kant God Die mij riep tot een nieuw leven. Goede God. Wie kan zich de innerlijke strijd, die ik meegemaakt heb, voorstellen? Als ik er nog aan denk bevriest het bloed in mijn aderen."*^{xii} Uiteindelijk zou hij in 1902 intreden, ware het niet dat er iets vervelends tussenkwam. De pastoor kreeg een anonieme brief in handen, waarin Francesco ervan beschuldigd werd een intieme verhouding te hebben met de dochter van de stationschef. Consternatie en teleurstelling. Pannullo besloot Francesco te verbieden verder de Mis te dienen. De jongen begreep er niets van en dacht dat het een test was voor zijn komend noviciaat. Maar ook hier bleek weer bedrog in het spel. Een jaloezise misdienaar zat achter het complot. De pastoor was geschokt over zijn gebrek aan vertrouwen en

tegelijk onder de indruk van Francesco's verdraagzaamheid. Met spoed werd nu het intreden voorbereid.

Een noviciaat "om gek van te worden"

De dagen voor zijn vertrek kreeg Francesco drie visioenen. Een eerste, waarin hij zich in het strijdperk geplaatst ziet. Een tweede dat het eerste verklaart: zijn kloosterleven zal in het teken staan van de strijd tegen het kwaad in de kracht van Jezus Christus. En daags voor zijn afscheid volgde een derde visioen om hem te sterken. Hij leed onder het vaarwel zeggen, de pijn die hij zijn moeder deed, de afwezigheid van vader, die nog in Amerika was. *"Hij voelde zelfs zijn gebeente als vermalen worden vanwege dit afscheid"*, zijn Pater Pio's eigen woorden^{xiii}. Daarna kwam het visioen: *"Ik zag Jezus en Zijn Moeder in al Hun majesteit, Die mij bemoedigden en mij verzekerden van Hun bijzondere liefde. Tenslotte legde Jezus een hand op mijn hoofd, en dat was voldoende om mij sterk te maken, zodat ik geen traan stortte bij het pijnlijk afscheid, ondanks het smartelijk lijden dat mij in ziel en lichaam folterde."*^{xiv}

Op 6 Januari 1903 bracht Beppa haar zoon naar het station. Hij nam de trein naar Morcone, waar een broeder hem afhaalde en naar de priorij van de heilige Phillipus en Jacobus begeleidde. Cel 28 werd de zijne, met het opschrift boven de deur: "Gij zijt gestorven en uw leven is nu met Christus verborgen in God."^{xv}

De Capucijner Orde was opgericht in 1528, dus zo'n drie eeuwen na Sint Franciscus. Het prachtige maar zware ideaal van de Poverello van Assisi vroeg steeds weer om hervormingen in de Orde. Eerst waren er de Observanten, toen de Conventuelen en nu de Capucijnen. Zij streefden naar een strenge imitatie van Franciscus. Dit bleek onder andere uit het dragen van de 'capucio', de capuchon die ook Franciscus had gedragen. Francesco trof een noviciaat wat aan hardheid niets had ingeboet. Op 22 januari ontving hij het habijt met de 'capucio' en een nieuwe naam: Pio, naar de heilige Paus Pius V († 1572), die lid was geweest van de Derde Orde van Franciscus. De novicen volgden een strikte dagorde met een nachtofficie van twee uur, zes uur slaap, weinig voedsel, blootsvoets en, zo de novicemeester het aangaf, met zelfgeseling. Er waren lange gebedsoefeningen, onderricht en karwijtjes, een spreekverbod, maar ook ontspanning in de twee uur recreatie waarin vrijuit gepraat kon worden. Contact met thuis was er niet. Toen Beppa eens onverwachts langskwam, trof zij een broeder Pio zwijgzaam tegenover haar met neergeslagen ogen. Verontrust keerde ze naar huis terug. Vader ging navraag doen en kreeg uitleg over

de regels van de novicen. Broeder Pio had die strikt opgevolgd ook al brak zijn hart. Verborgten worden in God, wil geenszins zeggen ook 'vertroeteld' worden door God. Vandaag de dag bekijken we deze strengheid als een curiositeit van vroeger, waar we ons hoofd over schudden. Toch kunnen we niet zeggen dat de vergaande 'soepelheid' van nu beter is! Het Evangelie is radicaal. Over de vormgeving kan getwist worden, over de veeleisendheid nooit!

Er waren jongens die het niet uithielden en weer vertrokken. Ook Pater Pio zei later: "*Een regime om gek van te worden als men niet werkelijk geroepen was.*"^{xvi} Het is pas in deze situatie, dat Fra Pio erkende, dat hij niet enkel omwille van Camillo's baard was ingetreden. Veel dieper klonk "*de stem van een milde Vader*"^{xvii}. Dat is het wezen van elke roeping. Het gaat er niet om de eigen verlangens achterna te lopen, of uiterlijkheden te ambiëren, zoals een baard of een habijt. Een geforceerde wilskeuze om het strengste of aantrekkelijkste te kiezen loopt ook niet goed af. Het komt altijd neer op een gesprek diep in het hart met de Heer. In dit volgehouden contact, dat nooit over één nacht ijs gaat, is het mogelijk Zijn Stem te vernemen als een roeping: het sacramenteel huwelijk of het religieuze leven of -voor de jongemannen- het priesterschap. Fra Pio hield zijn ingeslagen weg vol omdat hij in dat gebed Gods stem blijvend hoorde, die hem aanmoedigde te volharden.

In het noviciaatsjaar kwamen de perioden van ziekte terug. Ook doen de aanvallen van de duivel hun intrede, al zijn het nog maar schermutselingen in vergelijking met wat later zal volgen. Pio is geliefd bij zijn oversten en medebroeders. Zij waarderen zijn inzet, zijn vroomheid en zijn humor. Behalve dan de medebroeder die hij de stuipen op het lijf jaagt, door 's-avonds met een wit laken over het hoofd rond te spoken. Een mede-novice vat de algehele indruk, die fra Pio naliet in het eerste jaar van zijn religieus leven, aldus samen: "Vaak ging ik hem roepen op zijn cel, en daar trof ik hem biddend aan, geknield bij zijn bed. Nooit klaagde hij over het slechte eten of over de koude, nooit bekritiseerde hij zijn oversten. Maar wat mij het meest raakte was zijn liefde voor het gebed."^{xviii}

i. Een kleine familiestamboom:

Vader: Grazio Mario Forgione (22-10-1860 - 8-10-1946)

Moeder : Maria Guiseppa De Nunzio (28-3-1859 - 3-1-1929)
Getrouwd: 8-6-1881
Uitvoerder over hen in *De Stem*, jrg.5, nrs.2 en 3, blz.4-6.

Hun 8 kinderen:

- Michele (25-6-1882 - 9-5-1967)
- Francesco (12-2-1884 - 3-3-1884)
- Amalia (20-5-1885 - 14-2-1887)
- Francesco [Pater Pio] (25-5-1887 - 23-9-1968)
- Felicita (15-9-1889 - 25-9-1918)
- Pellegrina (15-3-1892 - 19-2-1944)
- Grazia (26-12-1894 - 30-4-1969)
- Mario (24-3-1899 - febr. 1900)

ii. *The Voice*, 1974, no.3, blz.13.

iii. Sint Pellegrino, bisschop van Amitero en martelaar uit de 6de eeuw. Hij werd verdronken door barbaren die het land binnenvielen. In het huidige Altavilla Irpina (It.) is zijn schrijn te vinden, een nog steeds bezocht bedevaartsoord.

iv. *De Stem*, jrg.1, nr.3, blz.13.

v. *Brieven*, nr.107, blz.159 van 13-12-1912.

vi. Augustin **Mc.Gregor**, *Padre Pio: His Early Years*, San Giovanni Rotondo, 1985, blz.72.

vii. **Arni**, blz.19.

viii. *Brieven*, nr.188, blz.304 van 12-5-1914.

ix. **Ingoldsby**., blz.15.

x. In 1908 zou hij weer naar Amerika gaan met zijn zoon Michele. Pas in 1912 waren ze terug in Italië. Zie Gerardo **Di Flumeri**, *Grazio Forgione's Immigration in The Voice* 1995, no.12, blz.115-16.

xi. **Ruffin**, blz.38.

xii. **Ingoldsby**, blz.21.

xiii. *Brieven*, blz.12.

xiv. *Brieven*, blz.13. De tekst is van de derde-persoon in de 'Ik-vorm' gezet.

xv. *Kol.* 3,3.

xvi. **Arni**, blz.22.

xvii. **Ingoldsby**, blz.20.

xviii. **Ruffin**, blz.52 = *The Voice* 1989, no.12, blz.15.

Verklaring van de gebruikte afkortingen

- Arni** Broeder Arni **Decorte**, *Padre Pio*, Bierbeek 1987.
- Brieven* Pater **Pio**, *Brieven. Briefwisseling met zijn Geestelijke Leiders 1910-1922*, Berlicum-Tielt 1993, vertaald door pater Dr.Chr.Niederer S.J.
- Derobert** Père Jean **Derobert**, *Padre Pio, transparent de Dieu. Portrait spirituel de Padre Pio au travers de ses lettres*, Hovine, Marquain 1987.
- De Stem* *De Stem van Pater Pio*, tweemaandelijks tijdschrift van de Stichting de Stem van Pater Pio, Berlicum. 1ste nummer maart 1994.
- Ingoldsby** Mary E.**Ingoldsby**, *Padre Pio. His Life and Mission*, Dublin 1984².
- KKK. Katechismus van de Katholieke Kerk*, Brussel-Utrecht 1995.
- Ruffin** C.Bernard **Ruffin**, *Padre Pio: The True Story*, revised and expanded edition, Huntington, Indiana 1991.
- The Voice* *The Voice of Padre Pio*, maandelijks tijdschrift, Capucin Friary, San Giovanni Rotondo. 1ste nummer februari 1971.